

Nanna Dillen

BEVROREN
Landschap

ZILVER
BRON

© 2014 Nanna Dillen
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto omslag: Antlio/shutterstock.com
Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Cocky van Dijk
Woordredactie: Stéphanie de Geus

Eerste druk, augustus 2014

ISBN 978 94 9076 774 7
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

*“Wat verwarring, stagnatie of regelrechte waanzin lijkt,
is misschien wel de weg naar helderheid.”*

Door Joan Tollifson

Bron: Inzicht Nu

Voor mijn moeder,
omdat in het woud wonderen schuilen.

HOOFDSTUK 1

Ik had niet verwacht dat het restaurant waar ik werkte zo druk bezocht zou zijn op de een-na-laatste avond voor het Feest der Levenden. Het was elf uur 's avonds, tijd om af te sluiten en op te ruimen, maar de gasten leken Venedict's Moon niet te willen verlaten. Na vier dagen geleeft te hebben op aardedonkere broden en water, precies volgens de eeuwenoude traditie, prop-ten ze zichzelf vol met sterke drank en lekkernijen. Ik deed hier nooit aan mee. In mijn ogen was het Feest der Levenden in het leven geroepen om mensen onder de duim te houden.

Het plaatsje Oak Haunt, gesticht door Engelse en Slavische families, telt hooguit vierentwintighonderd burgers; vrij logisch, aangezien de stad in het zuidwesten van Engeland nagenoeg afgesloten is van de buitenwereld. Wie wil er nu wonen in deze heuvelachtige stad met vreemde inwoners die nog vreemdere gewoontes hebben, waar het nooit warmer wordt dan een graad of veertien?

'De luchtwezens van de berg hebben de stad verdoemd,' zei één van de gasten luid tegen zijn tafelgenoot. 'De berg blaast kou onze kant op, duistere entiteiten houden zich op in de naaldbossen daar,' vervolgde hij. 'Dat er in vijfhonderd jaar tijd geen luchtwezens zijn gesignaleerd, betekent niet dat het gevaar geweken is.'

Stamgast en Ierse allemansvriend, Faelan Wickburn, zat aan de zwartgelakte bar en schudde afkeurend zijn hoofd. Hij was net als mijn broer, Zack, en ik één van

de weinigen die niet geloofde in de achterliggende gedachte van het Feest der Levenden. Dat had hij meermalen laten doorschemeren. Starend naar zijn bierglas haakte hij in op het gesprek dat de twee andere gasten voerden. 'De naaldbossen waarover jullie het hebben, bestaan uit doodgewone cipres- en cederbomen en de enige "duistere entiteiten" die daar rondwaren, zijn de weinige burgers die op zoek gaan naar wezens die níét bestaan!' Door zijn opwinding werd zijn huidskleur roder dan deze al was, terwijl hij gewoonlijk heel kalm was. 'En de berg blaast geen kou deze kant op.'

Venedict's Moon lag op nog geen twee kilometer afstand van de berg. Ik moest bekennen dat, naarmate je dichter bij de berg kwam, het kouder werd. Of dat te maken had met de lage temperatuur in de stad, wist ook ik niet. Als ik geen gesprekken tussen de gasten in het restaurant zou opvangen, zou ik niets van de legende van de stad weten. Mijn ouders vonden het onzin en hadden me altijd weerhouden me in het verhaal te verdiepen – ikzelf interesseerde me er weinig voor.

De redenen dat Zack en ik dit jaar naar het Feest der Levenden zouden gaan, was dat het feest dit jaar groter zou zijn dan voorgaande jaren en dat alle winkels en horecagelegenheden dicht waren op de avond vóór het feest, de dag zelf én de dag erna. Daarnaast had Zack als tuinarchitect de tuin voor het festijn op de top van de berg ontworpen en die wilde ik bewonderen.

De gasten hervatten hun gesprek en Faelan maakte de bovenste knoopjes van zijn houthakkersblouse los, alsof hij het benauwd had. Volgens mij durfde hij zijn ergernis over de gelovigen niet te uiten. 'Waar is Dietfried?' vroeg hij aan mij.

'Thuis, bij mijn broer.' Ik pakte de bestellijst erbij om deze te controleren voordat hij naar de leverancier gefaxt zou worden.

'Wat moet fijn voor je zijn dat hij de regels versoepelde!'

'Absoluut!' Glimlachend liet ik mijn ogen over de lijst glijden.

Sinds ongeveer een jaar versoepelde mijn bodyguard, Dietfried Cort, de regels. Voorheen lette hij zelfs op me wanneer ik aan het werk was. Hij was ingehuurd door mijn half-Spaanse vader en Engelse moeder die naar Spanje waren vertrokken nadat ik was afgestudeerd om daar mijn vaders familiebedrijf over te nemen.

Ik beet op mijn lip. Het was moeilijk te geloven dat mijn broer en ik, na een strenge opvoeding, weer beperkt werden in onze vrijheid.

Een halfuur na het vertrek van mijn ouders, stond er een grofgebouwde man van een jaar of dertig op de stoep. Hij had sterke gelaatstrekken en kort, bruingrijs golvend haar. Hij had een streng knikje gegeven, waarna hij met een Duits accent had gezegd: 'Zolang jullie ouders mij betalen, ben ik jullie babysitter *slash* bodyguard.' Daarna was hij als een militair naar binnen gelopen zonder dat Zack en ik hem konden tegenhouden, en sindsdien woonde hij bij ons in.

Faelan betaalde zijn drankje en zei me gedag voordat hij wegging.

'Tijd om af te sluiten,' zei Denisha Venedict tegen me. De negentienjarige dochter van mijn overleden bavin was niet bepaald mijn vriendin. Ze studeerde overdag en werkte 's avonds als serveerster in Venedict's Moon om haar rechtenstudie te betalen. Zodra ze haar diploma op zak zou hebben, wilde ze uit Oak Haunt vertrekken. Ik kon niet wachten op de dag dat dat zou gebeuren! Sinds het overlijden van haar moeder een maand geleden, was ze opvliegender dan gewoonlijk. Dat was niet altijd even gemakkelijk voor mij, aange-

zien ik naast mijn functie als manager van Venedict's Moon tevens de tijdelijke taak als bedrijfsleider kreeg toebedeeld. Gelukkig ik kon wel wat hebben en hadden mijn ouders me geleerd om gedisciplineerd te zijn.

Denisha droeg veelal gewaagde kleding. Doordat ze een tikkeltje opvliegend was én graag alle aandacht naar zich toetrok, veroorzaakte dat nogal eens problemen op de werkvloer. Ze was een mooie meid met een lichtbruine huidskleur, zwart krullend haar tot halverwege haar rug en amberkleurige ogen. Maar als ik meer aandacht kreeg van mannen, dan spuwden haar ogen vuur. Denisha had een hekel aan vechten – vloeken en ruziemaken vielen daar niet onder. Dus als zij dienst had, probeerde ik zo onzichtbaar mogelijk te zijn. Ik kon er niets aan doen dat veel mannen een zwak voor me hadden. Blijkbaar vielen mannen voor mijn charme.

'Tijd om af te sluiten Rosalie Wilfred,' herhaalde Denisha snibbig.

Ik zei niets om een woordenwisseling te voorkomen, en terwijl ik langs een lange rij tafeltjes liep, zag ik dat onze gastvrouw de gasten duidelijk maakte dat we gingen sluiten. Wat was ik opgelucht dat zij dat deed. Nu zou ik niet opgejaagd worden door Denisha.

Ik ging naar buiten om een luchtje te scheppen. Het was frisser dan voorgaande jaren in de maand april, zó fris dat ik mijn blazer dichtknoopte en wel een sjaal kon gebruiken. Ik staarde naar de maan, en met mij vele vertrekkende gasten. Om me heen hoorde ik geroezemoes. De een was bang en had een naar voor gevoel en de ander kon niet wachten tot het volle maan zou zijn en we het Feest der Levenden konden vieren. Diep vanbinnen had ik ook een naar voor gevoel. Het kolkte in me. Ik wist niet of het iets te maken had met dat ik voor het eerst zou deelnemen aan het Feest der

Levenden of met iets anders.

Ik verplaatste mijn blik naar de overkant van de eenbaansweg, waar zich een berm vol blauwsparren bevond. Het was daar donker. Vlak naast de berm bevond zich een begraafplaats en aan de andere kant van de berm lag een tweebaansweg, aangrenzend aan het politiebureau en de bibliotheek.

Iemand riep mijn naam. Hoe meer ik me concentreerde op de blauwsparren, hoe luider de vrouwelijke stem mijn naam riep.

In het donker verscheen een waas. Het licht dat ervan afstraalde was oogverblindend. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. *Oma?* Ik knipperde met mijn ogen; mijn oma was nog steeds aanwezig. Gem Holt was een mollige, korte vrouw en had grijs haar dat ze in een knot droeg. Ze was mijn lievelingsoma geweest. Nu stond ze in een lichtgevend wit gewaad tussen de blauwsparren. Ik zou haar in geen mogelijkheid moeten kunnen zien – ze was al vele jaren niet meer onder ons.

Ik stak de eenbaansweg over. Snel wierp ik een blik op Venedict's Moon en bedacht dat Denisha en de rest ook zonder mij konden afsluiten. Dat hadden ze tenslotte weleens eerder gedaan.

Nu ik tussen de blauwsparren stond, had ik pas in de gaten dat mijn oma zich had verplaatst naar de overkant van de tweebaansweg die voor me lag. Ze stond op het brede voetpad tussen het politiebureau en de bibliotheek in en wenkte me.

'Rosalie,' klonk haar stem in mijn hoofd. 'Ik zal je de weg wijzen.' Iets leek me naar haar toe te trekken.

Ik stak ook de tweede weg over en volgde haar. Het leek wel alsof ze zweefde. Haar voeten bewogen heel soepel over de stoeptegels. Ik wist dat ze niet in leven kon zijn, aangezien ik erbij was toen ze stierf en ze op

de lokale begraafplaats lag begraven. Of mijn oma was een geest, wat inhield dat geesten werkelijk bestonden, of ik leed zodanig onder de hoge werkdruk dat ik niet langer in staat was de werkelijkheid te zien.

Strijkend langs mijn oorbellen, die ik eens van haar had gekregen, herinnerde ik me de kille winterdag dat ze stierf. Haar lichaam was zo wit en koud geworden als een dik pak sneeuw, maar de woorden die ze in mijn oor fluisterde waren warm en gemoedelijk. Ik was toen nog maar een kind. Het deed me toen ontzettend veel verdriet dat mijn lievelingsoma kwam te overlijden. Haar laatste woorden gaven me het gevoel dat ze naar een plaats ging waar zij het goed zou hebben en dat ik hier veilig was. Ze zei tegen me dat ik een lopende parel was, zuiver en volmaakt. Deze woorden waren haar laatste en ik droeg ze mee in mijn hart, ook nu ik haar op mijn roze ballerina's volgde.

Mijn voeten begonnen moe te worden toen ik zo'n vier kilometer verwijderd was van Venedict's Moon en het park van Oak Haunt naderde. Het park stond al jaren te koop, in de hoop dat er mensen van buiten de stad hierheen zouden komen – tot op heden waren er geen kopers. Het was hier koud en er hing een droge lucht. Ik zag niet veel meer dan het zwakke licht van de straatlantaarns, dichte struiken, met klimop begroeide loofbomen en in de verte uitgestrekte grasvlakten. Het was bijna middernacht en er was geen parkwachter; mijn oma en ik waren de enigen in deze verlaten plaats.

Ze bleef staan op een geasfalteerd wandelpad en wees met haar vingers naar haar oren. 'Rosalie, luister,' zei ze nadrukkelijk. Haar stem klonk precies zoals vroeger, warm en fluisterend. Ze keek om zich heen en ik deed hetzelfde, terwijl ik zo goed mogelijk alles om me heen probeerde waar te nemen.

Ik hoorde allerlei geluiden: kwakende kikkers, die

verderop bij het ven huisde, het geroep van een uil, het geritsel van de boombladeren en de plotselinge straffe wind, die mijn lange haar deed wapperen. Mijn oma wees nog steeds naar haar oren, wat me weer deed denken aan de oorbellen die ik droeg, zilveren knopjes met bergkristal. Ik had ze jaren niet gedragen, tot vandaag.

Gem straalde meer licht dan daarnet uit en knipte met haar vingers, waarna de straatlantaarns zo snel begonnen te knipperen dat het leek alsof ik in een discotheek stond. 'Luister goed,' droeg ze me op, en weg was ze. De wind was gaan liggen, de straatlantaarns knipperden niet meer en het was muisstil. Ik hoorde de kikkers niet meer en zelfs het geroep van de uil was stilgevallen.

Dit was pure waanzin. *Rosalie, je draait door.* Ik moest mezelf ervan zien te overtuigen dat dit nooit gebeurd kon zijn. Gem kon hier niet zijn geweest. Ik kneep in mijn handen van frustratie. Het was duidelijk tijd om naar huis te gaan en mijn bed op te zoeken.

Ik draaide me om en stond ineens oog in oog met een onbekende man. Sissend zoog ik lucht tussen mijn tanden door naar binnen. Hoe lang stond hij hier al?

Hij zag eruit als een dakloze, droeg een spandoek en schreeuwde fanatiek: 'Weg met het brood. Binnenkort vinden we de dood. Ze zijn al teruggekomen, offeren helpt niet. Offeren helpt niet.'

Ik zette het op een lopen en rende zo hard als ik kon het park uit. Ik hoorde de voetstappen van de dakloze vlak achter me. Wat moest hij van me? Hij was snel, dus ik moest sneller zijn. Wat moest ik doen? Dietfried bellen? Dan zouden de teugels weer strakgetrokken worden. Mijn vrijheid was belangrijk voor me. Ik zou die maniak wel afschudden. Gehaast stak ik de weg over en rende over het asfalt. Mijn hart bonsde in mijn

keel, en de man klonk steeds verder weg naarmate ik het loofbos naderde. Ik durfde me weer om te draaien en zag dat de dakloze het had opgegeven. Hij was verdwenen, ik had hem afgeschud.

Ik moest nog acht kilometer lopen om thuis te komen, maar ik was uitgeput en vertraagde mijn tempo. Ik wreef het zweet van mijn voorhoofd en streek langs mijn oren. Hé, mijn oorbellen! Ik droeg ze niet meer! Ze moesten tijdens het rennen zijn gevallen. Eén ding was zeker: ik zou morgen teruggaan naar het park om de zilveren knopjes te zoeken.

Ik was vannacht veilig thuisgekomen. De blaren onder mijn voeten waren minder erg dan ik had verwacht en een voetenbad had me goed gedaan. Niemand wist hoe laat ik was thuisgekomen, Dietfried in elk geval niet. Hij lag te slapen en ik had bedacht dat hij beter niet kon weten wat er was gebeurd. Ik had besloten dat ik, voordat mijn bodyguard zou opstaan, op zoek moest gaan naar mijn oorbellen. Daarom had ik mijn joggingpak aangetrokken, zodat ik tegen Zack kon zeggen dat ik ging hardlopen.

Maar eerst zou hij niet meer in de gang van onze bungalow moeten staan met zijn dronken vrienden. Het werd tijd dat de feestvierders vertrokken: het was al zes uur 's ochtends. Ik bespiedde ze vanuit de ruime entree van onze woning, en leunde tegen een van de stevige pilaren – dat deed ik wel vaker als Zack zijn vrienden uitliet, of ik de mijne.

Mijn broer was een jaar ouder dan ik en had overduidelijk meer Spaans bloed in zich. Hij had een olijfkleurige huid en golvend zwart haar met een blauwe gloed en was een echte charmeur. Hij had net als ik blauwe ogen, al waren de zijne niet zo helder als die van mij. Zack keek vrouwen altijd aan met een verleidelijke

blik die hen deed zwichtten en hield ervan om indruk te maken op anderen, vooral op zijn vrienden en op mooie dames. Vandaag droeg hij een denim broek en slangenleren laarzen. Hij had zijn overhemd halfopen hangen, waardoor zijn weinige donkere borsthaar en zijn gespierde borst zichtbaar waren.

Op het moment dat zijn laatste vriend de deur uit was, draaide hij zich onverwacht naar me om en keek recht in mijn ogen. 'Ik wist wel dat je mij bespiedde,' zei hij en bekeek me nauwkeurig. 'Wat is er met je gebeurd?'

Als hij maar niet van mijn gezicht kon aflezen dat er iets mis was. 'Niets,' loog ik. Ik was altijd al een goede leugenaar geweest. Sommige mensen zeiden dat ik dat van mijn vader had geërfd, maar dat was niet waar. Ik had mezelf aangeleerd om te liegen, omdat mijn vader behoorlijk streng was. Als ik in zijn ogen iets fout had gedaan, kon ik daar dagenlang op aangekeken worden en driemaal daags een preek verwachten.

Zack loog vrijwel nooit. Hij deed wat voor hem het beste zou uitpakken en was zo veel mogelijk eerlijk. Die eerlijkheid had hij van onze moeder. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en trok me mee de gang in naar de achterkant van het huis waar onze slaapkamers waren. Hij opende de deur van mijn slaapkamer en duwde me met lichte dwang naar binnen.

Ik knipte de lamp aan en nam plaats op het tweepersoonsbed.

'Rosalie?' zei Zack.

'Ja?'

'Ik weet dat je vannacht lopend thuis bent gekomen.' Hij sloot de deur en legde bezorgd zijn hand op mijn schouder. 'Weet je zeker dat alles goed gaat? Je ziet nogal wit.'

'Ik zie altijd wit, Zack.'

‘Ja, je bent altijd bleek, maar je bent nu nog bleker.’
Ha.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik ga zo hardlopen,’ fluisterde ik, zodat Dietfried me niet kon horen.

‘Zal ik met je meegaan?’ Zack grijnsde naar me terwijl hij me zijn wasbordje liet zien. ‘Ik kan wel wat beweging gebruiken na de vele broden die we hebben gegeten.’ Hij was helemaal niet aangekomen. Hij kon alles eten en werd nooit dikker.

‘Je bent hartstikke gespierd,’ complimenteerde ik hem en dat deed hem goed. ‘Je hoeft geen indruk op mij te maken. Ik ben je zusje.’

‘Ik weet wie je bent, zusje. Ik zal Dietfried wakker maken, zodat hij met je mee kan gaan.’ Hij keek me met een overdreven vriendelijke blik aan en verliet mijn kamer. Dit was niet de bedoeling! Het was niet gegaan zoals het had moeten gaan. Ik baalde ervan dat Zack op dit moment zo zorgzaam en overbezorgd was. Hoe kon hij Dietfried met mij meesturen als ik ging hardlopen? De twee meter lange bodybuilder zag eruit als een drilsergeant, schrok iedereen af en hield altijd alles in de gaten. Hij moest ook wel alles in de gaten houden als bodyguard, maar niet nu ik van plan was op zoek te gaan naar mijn oorbellen. Als Dietfried erachter zou komen dat ik vannacht in het park was geweest, zou hij meteen mijn ouders bellen. Dan zou Zack weten dat ik tegen hem had gelogen, terwijl hij juist moest denken dat ik altijd eerlijk tegen hem was, zodat onze goede band niet verloren zou gaan. Ik loog tenslotte bijna nooit tegen hem - hij was mijn broer en ik hield van hem.

Ik deed mijn lange donkerbruine haar in een hoge staart en bracht wat rouge aan op mijn bleke wangen. Zo moest het maar. Het was niet alsof ik naar een huwelijkskandidaat op zoek was. Volgens mijn ouders

was niemand uit deze stad goed genoeg voor mij.

Ik vermoedde dat mijn ouders wilden dat ik een relatie zou krijgen met een jongen die evenveel vermogen bezat als ik, of meer, en ouders had met aanzien. Dat soort jongens waren niet mijn type, zij dachten aan niets anders dan geld en vergaten alle andere waarden van het leven, waarden zoals liefde, genegenheid en vriendschap. Toen mijn ouders verhuisden, kreeg ik een relatie met een jongen die jonger was dan ik. Algauw kwam ik erachter dat ik hem niet interessant genoeg vond. Hij was te braaf, onhandig in bed en gedroeg zich te onvolwassen. Vanaf dat moment wist ik dat ik viel op mannen die ouder waren dan ik, lef hadden en veel van het leven hadden gezien. Een gevaarlijke man zag ik wel zitten. Jammer genoeg was ik zo iemand nog niet tegengekomen. Ik hoopte dat ik mijn droomman zou tegenkomen voordat ik uiteindelijk toch zou vallen voor een van de bravere burgers van Oak Haunt.

De opkomende zon kleurde de horizon rood. Als ik nu niet zou gaan... Ik opende mijn slaapkamerdeur en zag niemand in de gang. Het was er stil, waarschijnlijk stond Dietfried aan de voorkant van de bungalow op me te wachten of had Zack hem toch niet wakker gemaakt. Ik hoopte op dat laatste. Ik hoopte echt dat Zack zó moe was dat hij in zijn bed was gekropen zonder ook maar iets anders te doen. Heel zachtjes sloot ik de deur en liep op mijn tenen door mijn kamer om vervolgens door het raam naar buiten te glijpen. Niemand in de achtertuin. Tot dusver ging het goed. Ik rende langs een rij platanen en wilgen. Geen Dietfried.

Toen ik de straat uit was en het me werkelijk was gelukt om alleen weg te gaan, realiseerde ik me dat het fijn was om hard te lopen, ondanks de vochtige lucht en de bewolkte hemel. Ergens hadden de overvliegen-

de kraaien en het dreigende pak wolken iets griezeligs, maar tegelijkertijd was het een verademing om alleen buiten te zijn. Ik rende langs een rij gesloten winkeltjes en kwam vervolgens in een bebost gebied – waar ik het geluid van krakende takken hoorde en stil bleef staan.

Ik keek omhoog om te zien wat de takken bewoog. Het was in elk geval niet de wind, want het was windstil. Ik zag geen mens en geen dier. Aan mijn linkerzijde bevonden zich struiken en aan mijn rechterzijde een rij platanen. Ik was hier alleen.

Ik hoopte dat oma zou komen, zodat ik haar om opheldering kon vragen over gisteravond. Ze had gezegd dat ik moest luisteren. Het enige wat ik gehoord had, waren geluiden van de natuur en de dakloze, die verscheidene leuzen had geroepen.

Het gekraak werd heviger. Dietfried slingerde via laaghangende boomtakken naar me toe. Verdikkeme! Hij was me gevolgd. Hij was degene die de takken liet kraken.

‘Probeer je te ontsnappen?’ vroeg hij, met een gemaakte lach. Hij zou zijn Duitse accent nooit kwijtraaken. Zijn donkerbruine ogen stonden serieus terwijl hij op de grond sprong en zijn bruingrijze haar naar achteren streek. Hij keek me aan met een blik die verantwoording afdwong.

Ik zou graag onzichtbaar zijn geworden om geen verklaring te hoeven afleggen en Dietfried te kunnen ontwijken. ‘Hoe wist je dat ik uit mijn raam zou klimmen?’ Ik zuchtte.

‘Dietfried weet alles,’ antwoordde hij, zoals hij vaker had geantwoord. De nu natuurlijker glimlach op zijn grove gezicht verminderde de hardheid van zijn lichaam. Hij droeg een zwart joggingpak dat strak om zijn getrainde lijf zat, waardoor hij er gevaarlijker uitzag dan gewoonlijk. ‘Ga maar verder, ik ben vlak bij

je.' En of hij vlak bij me was. Dat had hij inmiddels wel duidelijk gemaakt.

Ik ging verder met hardlopen en was opgelucht dat hij geen verklaring verwachtte. 'Dietfried, kom naast me lopen,' zei ik, omdat het dan voor de buitenwereld niet leek alsof er een engerd achter me aanzat. Ik rende dezelfde weg als die ik gisteravond had gelopen en zou oordopjes in mijn oren hebben gedaan om muziek te luisteren als Dietfried niet ineens mijn aandacht trok.

'Dit moet je vaker doen.' Hij keek waakzaam om zich heen. 'Ik vind het leuk om zo vroeg buiten te zijn voor wat beweging.'

'Je kunt ook alleen gaan hardlopen.' Ik probeerde me niet te laten afleiden door zijn geklets, in de hoop mijn oorbellen terug te vinden.

'Ik moet bij jou en Zack blijven.'

'Ga dan naar Zack.' Ik hoopte dat hij zou vertrekken.

'Hij ligt te slapen.'

'Nou en.'

'En jij bent een vrouw.' Zijn opvatting prikkelde me zodanig dat ik er sneller van ging lopen. Wat maakte het uit dat ik een vrouw was en Zack niet? Daarnaast was het heel goed mogelijk dat Zack helemaal niet lag te slapen, maar een paar meisjes in zijn kamer had. Misschien waren zij wel niet te vertrouwen. Het was algemeen bekend dat Zack en ik veel geld bezaten dankzij onze ouders.

Dietfried slingerde van de ene laaghangende boomtak naar de andere. Hij was altijd al snel, sterk en lenig geweest. Dat kwam volgens hem omdat hij veel vechtsporten beheerste en gezond at om fit te blijven. Wat ik het meest aan hem beneed, was dat hij er nooit ouder uitzag. Soms leek hij zelfs jonger te worden terwijl hij volgens mij rond de dertig moest zijn, in elk geval niet

ouder. Misschien moest ik hem vragen om mij karate of kungfu te leren, zodat ik net zo sterk als hij zou worden.

De lucht betrok en het begon te waaien. Als het nu maar droog bleef. Ik stak de autoweg over en zocht zo onopvallend mogelijk naar mijn oorbellen. Ik hoopte dat Dietfried het niet in de gaten had, en besloot een rondje door het park te doen toen de zoektocht op het trottoir niets opleverde.

De ouderwetse zwarte straatlantaarns en de met donkergroene klimop begroeide loofbomen waarlangs ik rende, oogden overdag griezeliger dan wanneer het donker was. In de verte zag ik de dakloze in zijn vuile kleding staan. Hij hield dezelfde spandoeken vast als gisteren.

‘Weg met het brood. Binnenkort vinden we de dood!’

Mijn aanwezigheid was niet onopgemerkt gebleven, want hij keek me in een keer aan en versperde het voetpad. Dietfried sprong voor me en trok hem weg.

Ik nam mijn kans waar. Ik draaide me met een ruk om en rende weg. Ik struinde een heel wandelpad af tot vlak bij het verlaten en vervallen parkpaviljoen van Oak Haunt. De wind trok aan mijn staart en regen druppels vielen uit de lucht. Ik hoorde boven het geluid van de wind uit iemand fluiten. Het leek me te roepen. Ik volgde mijn nieuwsgierigheid en liep verder het park in. Een blonde man kwam mijn kant op gelopen. Hij stopte met fluiten toen hij mij zag. Ik had hem nog nooit gezien.

Hij was ongeveer een meter tachtig en droeg een donkere spijkerbroek en een overhemd onder een bruine, geruite spencer. De mouwen van zijn overhemd zaten strak om zijn gespierde armen. Toen hij dichterbij kwam, keek ik in zijn diepliggende turkoois kleurige

ogen en schatte hem een jaar of vijftientig.

Alsof hij niet gebonden was aan zwaartekracht, sprong hij over een balk om nog dichterbij me te komen. Hij was veel gespierder dan ik dacht, en zijn ogen schitterden. Voordat ik het wist, gaf hij me een hand om zich aan me voor te stellen. 'Ik ben Frederick Grafere,' zei hij zachtjes.

'Rosalie Wilfred.'

'Zijn deze van jou?' Hij vouwde zijn hand open, en op zijn handpalm lagen de zilveren knopjes met bergkristal waarnaar ik op zoek was.

'Ja, die zijn van mij.' Ik was verbluft dat hij ze aan mij overhandigde.

'Ze zijn prachtig en oud.' Hij klikte ze vast in mijn oorlellen.

'Oud, in de zin van?'

'Oude kunst.' Hij gaf een knikje. 'Volgens mij komen deze oorbellen uit het jaar achttienhonderd.'

Dat was waar, dat had mijn oma me ooit verteld. 'Hoe weet je dat?' vroeg ik.

'Ik heb goed mijn best gedaan op school.'

Hij wreef over zijn neus en probeerde me onopvallend te bekijken, maar ik zag het.

'Maar goed,' zei hij. 'Ik ga weer verder.'

'Nee.' Ik greep zijn pols vast om hem tegen te houden en keek hem dwingend aan. Ik zag zijn bedenkelijke blik; zijn ogen schoten heen en weer van mijn hand naar mijn gezicht. Gauw liet ik zijn sterke pols los. 'Hoe kom je aan mijn oorbellen?' wilde ik weten.

'Ik heb ze gevonden.' Het klonk ongeloofwaardig, aangezien er een dakloze rondliep.

'Als ik een paar seconden later was gaan wandelen, had de zwerver ze ingepikt.'

Nu geloofde ik hem. 'Waarom heb je ze niet verkocht?'

‘Zie ik eruit alsof ik geld nodig heb?’ Hij draaide een rondje en sloeg vervolgens zijn armen over elkaar waardoor ik het gouden horloge aan zijn linkerpols zag.

‘Niet echt,’ zei ik verontschuldigend. Ik schaamde me voor mijn eerder gestelde vraag.

‘Je kunt me ook gewoon bedanken.’

Dacht hij soms dat ik hem aantrekkelijker vond als hij op deze toon tegen me sprak? ‘Dat zou kunnen, maar het hoeft niet.’ Ik keerde mijn rug naar hem toe en ging verder met hardlopen. Hem bedanken. Echt niet. Het waren mijn oorbellen. Ik rende de hoek om en zag in de verte Dietfried staan, die verontwaardigd naar de dakloze keek.

‘Weg met het brood. Binnenkort vinden we de dood.’

De dakloze hield maar niet op. Ik vermoedde dat hij doelde op de traditionele aardedonkere broden.

Omdat Zack en ik dit jaar voor het eerst zouden deelnemen aan het Feest der Levenden hadden we, net als onze stadsgenoten, vier dagen achtereen niets anders gegeten dan aardedonkere broden. Ik had ze gekocht in Oak’s Bakery, de plaatselijke bakkerij waar Robynne Danvis, één van mijn goede vriendinnen, werkte. Zij was op vakantie en kon daarom het feest niet bijwonen. Het zou vast een stuk minder leuk zijn zonder haar. Annabeth Dimphy, de eigenaresse van de bakkerij, had me verteld dat men de broden moest eten omdat ze je meer verbinden met de aarde. Mochten de luchtwezens terugkomen, dan zouden ze ons niet kunnen doden en meenemen naar hun dodenrijk. Daarnaast zou het eten van de broden je uit de grot van de berg houden en je een gezegend leven geven.

Mevrouw Dimphy geloofde heilig in het Feest der Levenden en had zo overtuigend gesproken dat ook ik er bijna in zou gaan geloven.